

Погребенъе на тѣлото
 Ты чакашъ за да мнѣшъ
 Отъ тамъ въ мръкавытъ страны,
 Въ заgrabнытъ жилища.

Угы! на мъртвыи снагата
 Погребенъе жѣлае!
 Напредъ, напредъ! и гробната
 Свѣщъ да са не мае,
 И чака зиналытъ гробъ
 Нашия пріатель.

Подиръ туй обрядно рыданіе множеството косто съдружаваше са раздѣли на двѣ крыла посрѣдъ които са носяше въ носило покрыто съ баграница тѣлото на Апикида положено съ краката на напредъ. Распоредительтъ на погребално шествіе (*designatore*), придруженъ отъ свѣщеносцы облечены въ черно, дади знакъ и множеството трѣгнж съ стѣпки бавны и мрачно-тържественны.

Напрѣдъ вървѣхъ музиканты които трѣяхъ медлененъ и жаловитъ маршъ, въ който звуковетъ на баритоннытъ орждія са пресичахъ отъ погрѣбалнытъ трѣбы; а слѣдъ тѣхъ идяхъ наемнытъ рыдалици които пѣяхъ пѣсны на смъртъта, и женскытъ имъ гласове са сливахъ съ гласоветъ на дѣцата на които нѣжнытъ възраст правяше повидна противоположността на смъртъта срѣщо живота, на цвѣтистото дърво къмъ туй косто е изсъхнало. Но отъ този обредъ бѣхъ исключены заради страшныя му поменъ актерытъ, смѣхотворцытъ и архимимикътъ който представляше мъртвеца, които бѣхъ неизбѣжны въ други обстоятелства при обреда на погребеніето.

Слѣдъ тѣхъ вървѣхъ босы и облечены въ бѣлы дрехы жрецытъ на Изида, които носяхъ въ рѣцѣ по една рѣкойка отъ пшеничны класове и предъ мъртвеца носяхъ изображеніята на умрѣлытъ роднини и на праотцы неговы аѣняны. Подиръ носилото вървѣше едничката роднина на умрѣлыя, посрѣдъ слугыннытъ си съ покрыта глава, съ расплетена коса и съ лице бѣло като мраморъ, но тиха и мълчелива, освѣнъ въ нѣкои минуты когато нѣкое въспоминаніе възбудено отъ музыката продигаше я отъ болѣзненната ѣ летаргія и я принуждаваше да плаче като покрываше съ рѣцѣ лицето си; скърбта ѣ не състоеше отъ оиѣзи оплакванія и услены рѣкодвигенія които характерисватъ скърбитѣ на сърца помалко привързаны на